

Emlékbeszéd néhai Dr. Barna Bernát fölött.

DR. TÁTRAY GERGELY.

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Legyen szabad rövid időre becses figyelmöket kikérni; szomorító, szürkén szürkében festett képet akarok rajzolni egy elhunyt kartárs és egyleti tag éltetetéséről.

Nehai Dr. Barna Bernát 1863. évi november 15-én Hunfalván mint szegény szülők gyermeke jött a világra, elemi tanulmányait az ottani falusi iskolában végezte; szülei lakásukat később Uj-Pestre tették és a szorgalmas, sokat ígérő fiatal ember a budapesti V. kerületi gymnasiumban folytatta tanulmányait mint tandíjmentes — sőt ösztöndíjas — tanuló s odaadással tartotta fenn magát önerejéből. Az ugyanott szép sikerrel letett érettségi vizsgája után a budapesti egyetemen az orvosi pályára készült s sok nyomorgás és küzdelmek után 1890-ben elnyerte az egyetemes orvostudori oklevelet, leszolgálta az önkéntesi évet és 1891-ben telepedett le Szepes-Ófalván mint gyakorló orvos. 1892. évi január hóban a szepes-ófalvi orvosi körnek körorvosává lett megválasztva és mint ilyen különleges orvosi állást foglalt el Szepesmegyében, a mennyiben ő volt az egész megyében az egyetlen körorvos és pedig a legnagyobb, legnépesebb és legszegényebb körnek hivatalos orvosa 300 frt fix fizetéssel és a lehető legsilányabb látogatási díjakkal. A tisztai orvosi vizsga letétele után lelkiismeretes, pontos hivataloskodása alatt szerzett érdemeit Szepesmegye is elismerte, — a mennyiben — ugyan nem emelte fel szerény fizetését, de kinevezte őt tiszteletbeli járásorvosnak! Tartalékos m. k. honvédfőorvos is lett.

A midőn a múlt század utolsó éveiben Gácsországból a kúteges hagymáz a szepes-ófalvi járásba be lett hurczolva, mint járványorvos a legnagyobb lelkiismeretességgel és buzgósággal teljesítette kötelességét, a járás szétszórt, téli időben csaknem megközelíthetetlen községeit havonta többször látogatta meg, orvosi segínyt és tanácsot nyújtván a szegény betegeknek.

1902. február hó utolsó napján a legroszabb időben egy ily körútjából hazatérvén, lázas állapota miatt ágyban fekvő lett és márczius 10-ik küteges hagymáz tünetei alatt halt meg.

Temetése a nagy közönség legmelegebb részvéte mellett folyt le.

1893-ban kötött boldog házasságából 4 gyermek maradt, az utolsó már csak halála után született.

Az orvosi tudományon kívül mint lelkes hazafi a magyar irodalom és Magyarország történelmével szeretett foglalkozni — szerény tehetséggel is birt és elég szép sikerrel művelte; e mellett buzgó tagja volt azon vallásfelekezeteknek, melyben született s mint a szepes-ófalvi izraelita hitközség iskolaszékének tagja, ezen minőségben lelkiismeretes és tevékenyen működött.

Szánalomra méltó családja a legszomorúbb anyagi viszonyokban maradt vissza — és ámbár az 1876. évi XIV. t.-cz. 87. § biztosítja a járványos betegségben elhalt orvos özvegyének nyugdíjat, a hátrahagyott gyermekeknek pediglen nevelési pótlékot — s ámbár Szepesmegye által az ez ügyben benyújtott kérvény leg-hathatósabban és legmelegebben lett pártolva, ezen kérvény mostanig érdemleges kedvező elintézését még nem nyert.

E rövid vonásokban hű, de szomorú képe egy lelkiismeretes vidéki orvos életének.

Őrizzük meg kegyeletesen e kötelesség hű kartárs emlékét!

